

İmparatorluktan Milli Devlete Geçiş Sürecinde Bir Öncü Bozkurt

ATATÜRK

Tarihin kaydettiği en enerjik ve hareketli milletlerin başında gelen Türk Milletinin yaşadığı mâceralı geçmişinde büyük zaferlerle birlikte, yok olma noktasına kadar gelen yenilgiler ve yıkılışlar da vardır. Millî ülkülerin yönlendirdiği sürekli hareketliliğin doğal bir sonucu olan sürtüşme ve savaşlar bize, maddî ve mânevî kazanımların yanında, çok sayıda ve çeşitte düşmanlar da kazandırmıştır. Zaferlerle yükselen ve yücelen millî varlığımız ciddi yenilgilerle de tehlikeye düşmüştür.

Hem nitelik hem de nicelik açısından, Türk tarihindeki en muhteşem devlet olan Osmanlı Türk İmparatorluğu 600 yıllık ömrünü tamamladığında 1. Dünya Savaşı'nın gâipleri bizi Anadolu'dan tasfiye etmenin son düzenlemelerini yapıyorlardı. Böylece, Batı kendisini yüzyıllardır sıkıştıran Türk baskısından ebediyen kurtulmuş olacaktı. Başka bir ifâdeyle, Türk Millet'ini önce Avrupa'dan sonra da Anadolu'dan kovarak, Kafkaslar'ın doğusuna sürmeyi amaçlayan Batı'nın kadim "şark politikası" amacına ulaşmış olacaktı. Diğer taraftan başsız kalan İslâm dünyası ise rahatlıkla parsellenip sömürülecekti.

Fakat Türk milleti tarihin derinliklerinden getirdiği ve binlerce acı tecrübenin ateşinde pişirerek olgunlaştırdığı, zamanı geldiğinde patlayan bir volkan gibi engel tanımayan varolma ve bağımsız yaşama irâde ve arzusunu, tekrar günyüzüne çıkarmasını bilmiştir. Tarihimizin bu tehlikeli geçiş döneminde sözkonusu millî volkanın yeryüzüne çıkışını sağlayan öncü "kılavuz bozkurtu" olan Mustafa Kemal Atatürk, Türk milliyetçiliğinin büyük başbuğlarından biridir.

Şimdi bu konuyu biraz büyüteç altına almaya çalışalım.

Türk Milliyetçiliği ve Atatürk

Türk milleti'nin devletiyle vataniyle kıyamete kadar yaşamasını temel gâye kabul eden Türk milliyetçiliği, millet fertlerinin her birinin kafasında, gönlünde ve genetik yapısında potansiyel olarak dâima varolagelmıştır. Esasında her canlıda varolma, yaşama ve yayılma istek ve eğilimi yaratılış programında bulunan bir doğal istektir. Milletler de zaman boyutu geniş olan yaşayan varlıklardır. Onlar da ilk önce varlıklarını sürdürmek isterler. Şartları olgunlaştıkça yayılıp genişlemeye çalışırlar. Bu doğal istek ve eğilim ilâhî plân ve programla uyumlu bir gelişme gösterirse, yeryüzünde adalete ve huzura dayalı bir yapı oluşur. Aksine nefsanî arzulara göre bir gelişme gösterirse her tarafta zulüm ve sömür, yâni emperyalizm hakim olur. Huzur gider acı ve gözyaşı gelir.

Millet kimliğine sâhip olan her topluluğun varolma ve yaşama hakkı vardır ve saygıya layıktır. Bu hak o milletin milliyetçiliğinin temel gâyesini oluşturur. Temel gâye tehlikeye düştüğünde milliyetçilik duygu ve hareketleri topluma hâkim olmaya başlar. Bu duygu ve hareketi gerektiği gibi yönlendirebilen ve gereken bedeli ödemesini bilen milletler bağımsız yaşama hakkını kazanırlar.

Sıcak savaş cephelerinde ve acımasız siyasi sosyal olayların mücâdele ortamlarında, bu gerçekleri çok iyi öğrenen Mustafa Kemal elbette bir Türk milliyetçisi olacaktı. İmparatorluktan millete geçiş sürecinin öğretici dersleriyle yetişen M.Kemal, bu konuda şunları söylüyor :

" Biz, milliyet fikrini tatbik'e çok gecikmiş ve çok ilgisizlik göstermiş bir milletiz. Bunun zararlarını fazla faaliyetle telâfi etmeye çalışmalıyız. Bilirsiniz ki, milliyet nazariyesini, milliyet ülküsünü çözüp dağıtmaya çalışan nazariyelerin dünya üzerinde tatbik kabiliyeti bulunamamıştır. Çünkü tarih, olaylar hadiseler ve gözlemler insanlar ve milletler arasında, hep milliyetin hâkim olduğunu göstermiştir ve milliyet prensibi aleyhindeki büyük ölçüde fiilî tecrübelerle rağmen yine milliyet hissinin öldürülemediğini ve yine kuvvetle yaşadığı görülmektedir." (1)

Türk milletinin milli varlığını devletli ve vatanlı bir ortamda sürdürebilmesinin yâni Türk milliyetçiliğinin temel gâyesinin gerçekleştirilmesinin her alanda tam bağımsızlıktan geçtiğinin tam şuurunda olan M.Kemal, bu konunun altını şu cümlelerle çiziyor:

"Esas, Türk milletinin haysiyetli bir millet olarak yaşamasıdır. Bu esas ancak tam bağımsızlığa sahip olmakla temin olunabilir. Ne kadar zengin ve refaha kavuşturulmuş olursa olsun bağımsızlıktan mahrum bir millet, medenî insanlık karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye lâyık olamaz.

Yabancı bir devletin himâye ve desteğini kabul etmek, insanlık özelliklerinden mahrumiyeti, beceriksizlik ve miskinliği itiraftan başka bir şey değildir. Gerçekten bu aşağı dereceye düşmemiş olanların isteyerek başlarına bir yabancı getirmelerine, asla ihtimal verilemez.

Halbuki Türk'ün haysiyet ve izzeti nefis ve kabiliyeti çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir millet esir yaşamaktansa yok olsun daha iyidir. Bundan ötürü, ya bağımsızlık, ya ölüm!..." (2)

Türk milliyetçiliğinin temel gayesinin gerçekleştirilmesi sadece savaş alanlarında kazanılacak zaferlerle sağlanamazdı. Millî kimliğimizi belirleyen millî kültürün en önemli iki unsuru olan dil ve din olgularının da güçlendirilmesi gerekmekte idi. Özellikle dil ve tarih konusuna büyük hassasiyet gösteren M. Kemal, bu iki konunun bilimsel bir temele oturtulması için Türk Tarih Kurumu ile Türk Dil Kurumu'nu kurmuştur. Türk dili üzerinde hassasiyetle duran M.Kemal, bu konuda şunları söylüyordu:

"Milliyetin çok açık vasıflarından biri dildir. Türk milletindenim diyen insan herşeyden önce ve behemahâl Türkçe konuşmalıdır. Türkçe konuşmayan bir insan Türk toplumuna mensup olduğunu iddia ederse buna inanmak doğru olmaz. Halbuki Adana'da Türkçe konuşmayan 20 binden fazla vatandaş vardır. Eğer Türk Ocağı buna müsamaha gösterirse, gençler ve siyasî/ îctimaî bütün Türk kuruluşları bu durum karşısında duygusuz kalırlarsa en aşağı yüzyıldan beri devam eden bu durum daha yüzlerce yıl devam edebilir! Bunun neticesi ne olur? Her hangi bir felaket gününde bu insanlar başka dilde konuşanlarla el ele vererek aleyhimizde hareket edebilirler."(3)

Milliyetçiliğin hayat damarlarından olan tarih şuurunun bilgiyle güçlendirilmesi ve şuurla sevdirmesi konusunda ciddi çalışmalar ve kurumlaşmalar gerçekleştiren Atatürk'ün kendisi de derin bir tarih bilgisine sâhipti. Bu konularla ilgili olarak yaptığı bir sohbette şunları söylüyordu:

"Asya Türk Hun İmparatorluğu'nun kuruluş tarihi Çin'de imparatorluk kuruluş tarihi ile başlar. Çin'in, M.Ö. 13. asra âit vesikaları bunu böyle kaydeder. Ancak bu büyük Türk imparatorluğu'nun bizce malûm olabilen İmparatoru Teoman'dır. Teoman, M.Ö.13. asır başında yaşamış büyük bir kahramandır. Çinliler bu kahramanın Çin'de imparatorluk kurmuş olan büyük Türk kumandanlarının neslinden geldiğini iddia ederler. Teoman'ın oğlu Türk imparatoru Mete de meşhurdur. O, Doğu'da Kadırgan Dağlarından Batı'da Hazar Denizine kadar, , Kuzey'de Sibiry'a'dan Güney'de Himaliya eteklerine kadar geniş hudutlar içinde büyük Türk İmparatorluğu'nu teşkil etmiş yüksek bir Türk Hakanıdır. Mete, Çin İmparatorluğu ordularını büyük meydan muharebelerinde mağlup etmiş, Çin İmparatoru'nu sığındığı kalede kuşatmış, ancak karısının şefaati ile bırakmış bir Türk İmparatorudur.

Bence Mete çok büyüktür.. Bütün Türk tarihinde Oğuz efsanesinin afd ve isnad olunabileğİ adam O'dur. Fakat düşünülürse Teoman ondan daha büyüktür. Çünkü herşeyi hazırlayan O'dur. İskender "büyük" lakabı ile anılırdı. fakat hakikatte ondan büyük olan Filip'tir. Çünkü İskender'in muvaffakiyeti için lazım olan siyasi ve askeri vasıtaları hazırlayan odur. Eyüpoğullarından Selahattin, haçlılardan Kudüs'ü kurtarmış olmakla tanınmış büyük bir Türk'tür. Fakat ondan daha büyük olan bizzat Selahattin'i ve onun muvaffak ordularını ve vasıtalarını hazırladıktan sonra ölen büyük Türk Nurettin'dir. Beşer tarihinde silinmez satırlarla mevcudiyetini yazdırmış olan O'dur."(4)

Türk dili ve Türk tarihi üzerinde önemle duran Atatürk bir Türk milliyetçisidir. O bu konuda gayet açık konuşmuştur:

"Biz doğrudan doğruya milliyetperveriz ve Türk milliyetçisiyiz, Cumhuriyetimizin dayanağı Türk topluluğudur. Bu topluluğun fertleri ne kadar Türk kültürüyle dolu olursa, o topluluğa dayanan cumhuriyet de o kadar kuvvetli olur."(5)

Türk milliyetçiliğinin temel gâyesini sağlayıp sağlamlaştırma çalışmalarını sürdüren Atatürk, temel gâyenin ilk açılımı olan dünya Türklüğünün Birliğini sağlama ülküsünün alt yapısını da hazırlamaya çalışıyordu. Yüzyıllardır bir savaştan diğerine koşan Türk milletin yaralarının sarılması ve kaybettiği gücü tekrar toplaması elbette ki belli bir barış dönemini gerektiriyordu. Bu ihtiyacın giderilmesi için "Yurtta barış, dünyada barış" politikasını geliştiren Atatürk, belirlenen uzun vadeli millî ülkülere yürümenin hazırlıklarını yapmaya çalışıyordu. Bu amaçla dil, inanç ve tarih alanlarında gerekli kurumlaşmaları başlatmış ve bu doğrultudaki çalışmaların millî bir siyaset anlayışı içinde sürdürülmesini kendisinden sonra gelecek devlet yöneticilerine bir vasiyet olarak bırakmıştır. Dünya Türklüğü'nün büyük çoğunluğunu esaret altında tutan Sovyetler Birliği'nin dikkatlice takip edilmesi gerektiğinin altını çizen Atatürk, 29 Ekim 1933 yılında bu konuda şu basiretli değerlendirmeleri yapıyordu:

"Bugün Sovyetler Birliği dostumuzdur. Komşumuzdur. Müttefikimizdir. Bu dostluğa ihti yacımız vardır. Fakat yarın ne olacağını kimse kestiremez. Tıpkı Osmanlı gibi, tıpkı Avusturya-Macaristan gibi parçalanabilir, ufanabilir. Bugün elinde sınıksız tuttuğu milletler yarın avuçlarından kaçabilir. Dünya yeni bir dengeye ulaşabilir. İşte o zaman Türkiye ne yapacağını bilmelidir... Bizim bu dostumuzun idaresinde dili bir, inancı bir, özü bir kardeşlerimiz vardır. Onlara sâhip çıkmaya hazır olmalıyız. Hazır olmak yalnız o günü susup beklemek değildir. Hazırlanmak lâzımdır. Milletler buna nasıl hazırlanırlar. Mânevî köprülerini sağlam tutarak. Dil bir köprüdür...İnanç bir köprüdür... Tarih bir köprüdür... Köklerimize inmeli ve olayların böldüğü tarihimizin içinde birleşmeliyiz. Onların (Dış Türkler'in) bize yaklaşmasını bekleyemeyiz. Bizim onlara yaklaşmamız gerekir...."

Atatürk'ün diğer birçok konuda olduğu gibi, bu milli konuda da devlet yöneticilerine bıraktığı milli siyaset vasiyeti, o bu fâni dünyayı terk edince derhal rafa kaldırılmış, hatta tam tersi tavırlar alınmış, mesela Dış Türkler konusunda hassas olunmasını yüksek sesle isteyen Alparslan Türkeş ve arkadaşları 1944 yılında , devrin diktatörü İnönü tarafından işkencelerden geçirilerek cezalandırılmaya çalışılmıştır.

Nihayet Atatürk'ün ve Alparslan Türkeş'in yıllar öncesinden hazırlanılması için uyardıkları büyük olay gerçekleşmiş ve Sovyetler Birliği 1990 yılında dağılmıştır. Türk milliyetçilerinin uyarılarına inatla kulaklarını tıkayan devlet yöneticileri hazırlıksız yakalandıkları bu olay karşısında ne yapacaklarını şaşırılmışlar ve 300 yılda bir gelen bu tarihî fırsatı ve imkânı çarçur etme noktasına getirmişlerdir. Her şeye rağmen olumlu bir şeyler yapılıyorsa bunda Türk milliyetçilerinin, birçok ülke insanının zihinlerinde oluşturdukları fikri yapılanmaların ve o alandaki kurumsal yapılaşmaların payı büyüktür. Eğer Türkiye bu sahada Atatürk'ün 1933 yılında başlattığı hazırlıkları 1990 yılına kadar sürdürüp geliştirseydi Türk Dünyası çok daha ileri bir birliktelik seviyesinde olacaktı.

Atatürk ve Komünizm

Millî Mücadeleyi Türk'ün bağımsızlık inanç ve aşkından aldığı güçle başlatan Mustafa Kemal, Sovyetler Birliği'ni ve onun dayandığı komünist ideolojiyi yakından tanıyordu. Bir Türk milliyetçisi olarak elbette ki milletini de çok yakından tanıyor ve seviyordu. Kurtuluş Savaşı döneminde Sovyetler'e sadece taktik açılardan yaklaşmıştı. Hem düşman sayısını azaltmak hem de Sovyetler'in Batı karşıt-lığından faydalanarak Millî mücadele için ihtiyaç duyulan savaş araç ve gereçlerini temin etmek için içeride ve dışarıda Sovyetler'i memmun edecek birtakım girişimlerde bulunan Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşı'ndan sonra, gerekli komünist temizliğini yapmaktan asla çekinmemiştir. Bir çok yerli komünistin maceralı hayatı Karadeniz'in soğuk sularında son bulmuştur. Mustafa Kemal'in bizzat kendisinin kurdurtup başkanlığını yaptığı Türkiye Komünist Partisi, sinekleri saklandıkları yerlerden çıkarıp bir araya toplayan kâse içindeki reçel görevini görmüştür. Yer altından çıkarılan komünistler bir araya toplatılmış zamanı gelince de Atatürk 'ün emriyle etkisizleştirilmiştir.

Komünizmi Türk âleminin en büyük düşmanı ilân eden ve görüldüğü yerde ezilmesi emrini veren Mustafa Kemal, bu ideoloji hakkında şunları söylemektedir:

BİR ÖNCÜ BOZKURT: ATATÜRK

Contributed by ulku2

Thursday, 11 November 2010 16:00 -

" Biz memleket ve milletimizin mevcudiyetini ve bağımsızlığını kurtarmak için karar verdiğimiz zaman kendi görüşlerimize tâbi bulunuyorduk ve kendi kuvvetimize dayanıyorduk. Hiçbir kimseden ders almadık, hiç kimsenin kandırıcı vaatlerine aldanarak işe girişmedik.

Bizim görüşlerimiz, bizim prensiplerimiz cümle malumdur ki, bolşevik (komünist) prensipleri değildir ve bolşevik prensiplerini milletimize kabul ettirmek için de şimdiye kadar hiç düşünmedik ve teşebbüste bulunmadık. Bizim inanışımıza göre, milletimizin hayatının temini ve yükselmesi kendi hazım kabiliyetiyle mütenasip olan görüşlerdir." (6)

Komünizm yutturmacasının âdeta röntgenini çeken Mustafa Kemal, bu sapık ideolojinin belli bir azınlığın diktatörlüğünden başka bir şey olmadığını, kendi el yazısıyla yazmış olduğu "Demokrasi'ye Muhalif Asrî Cereyanlar" adlı yazısında şöyle ifade ediyor:

" Bolşevik nazariyesinin, Rusya'da tatbik olunmuş şekline bakalım: Bütün Rus milleti içinden amele, deniz ve kara kuvvetlerinden ibaret bir azınlık ekonomik esaslara dayanan, komünist partisi namı altında birleşerek bir diktatörlük meydana getirmişlerdir. Gayelerinde, millî değildirler. Şahsî hürriyet ve eşitlik tanımazlar. Halk egemenliğine riâyetleri sadece bir propagandadır.

Halbuki hükümet kurmaktan gâye, evvela, ferdi hürriyetin teminidir. Bolşevik tarzı hükümetinde diktatörlük özelliği görülmektedir. Bir toplumu, bir kısım insanların görüşlerinin, zorla esiri ve zebunu yaşatmak şekline, tabî ve makul bir hükümet sistemi gözüyle bakılamaz." (7)

Komünizmin toplumsal bir mesele olduğunu ve toplumun millî ve dinî yapısıyla uzlaşamayacağını çok iyi bilen Mustafa Kemal, bu konudaki görüşlerini Hâkimiyet-i Milliye muhabinine verdiği demeçte şöyle açıklıyor:

"Komünizm toplumsal bir meseledir. Memleketimizin hali memleketimizin toplumsal şartları, dinî ve millî ananelerinin kuvveti Rusya'daki komünizmin bizce tatbikine müsait olmadığı kanaatini doğrular bir mahiyettedir. Son zamanlarda memleketimizde komünizm esasları üzerine teşekkül eden partiler de bu hakikati tecrübeyle kavrayarak faaliyetlerini durdurma luzumuna kani olmuşlar-dır. Hatta bizzat Ruslar'ın düşünürleri dahi bizim için bu hakikatın meydana çıkmasına boyun eğmiş bulunuyorlar." (8)

Bu demeçten bir yıl sonra 1922 yılında Petit Paris dergisi muhabinine Bursa'da verdiği bir demeçte kesin kararını ve kararlılığını ortaya koyan Atatürk şöyle söylüyordu:

"Biz ne bolşevikiz ne de komünist; ne biri ne diğeri olamayız. Çünkü, biz milliyetperver ve dinimize hürmetkarız. Hülâsa, bizim hükümet şeklimiz tam bir demokrat hükümettir. Ve dilimizde bu hükümet "halk hükümeti, diye anılır." (9)

1935 yılında Glady Baker'e verdiği demeçte de bu kanaatini ortaya koyarken de şunları ifâde ediyordu:

"Türkiye'de bolşeviklik olmayacaktır. Çünkü Türk hükümetinin ilk gâyesi halka hürriyet ve saadet vermek, askerlerimize olduğu kadar, sivil halkımıza da iyi bakmaktır."(10)

Azgınlıklarını ve bozgunculuklarını belli bir seviyeye çıkarmaya başlayan komünistleri gerektiği gibi cezalandıran Atatürk, bu konudaki kararlılığını 5.8.1929 gecesı Eskişehir garında Sakarya Gazetesi baş muhabinine verdiği bir demeçte şöyle gösteriyordu:

"Türk milletinin toplumsal düzenini bozmaya yönelen didinmeler boğulmaya mahkumdur. Türk milleti kendinin ve memleketin yüksek menfaatleri aleyhinde çalışmak isteyen bozguncu, alçak, vatansız ve milliyetsiz beyinsizlerin saçmalamalarındaki gizli ve kirli emelleri anlamayacak ve onlara müsâmahe edecek bir topluluk değildir.

O şimdiye kadar olduğu gibi doğru yolu görür. Onu yolundan saptırmak isteyenler ezilmeye, kahredilmeye mahkumdur. Bu hususta köylü, işçi ve bilhassa kahraman ordumuz candan beraberdir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın."(11)

BİR ÖNCÜ BOZKURT: ATATÜRK

Contributed by ulku2

Thursday, 11 November 2010 16:00 -

1935 yılında, Rus ihtilâlinin yıldönümünden bir kaç gün önce uzun bir konuşma yapan Stalin, gizli niyetini açığa vuracak bir taşkınlık göstermiş, Türkiye, İran ve yakın ve uzak doğu memleketlerini "Rus Bölgesi" diye adlandırmıştı. Moskova'daki Türk Büyükelçisi'nin durumu derhal Atatürk'e bildirmesi üzerine, Ankara'daki Sovyet Rusya Büyükelçisi Karahan'a Atatürk şu ibretli sözleri söyledi:

"Moskova'daki o herife, kalinin midir sıtalın midir, ne Allah'ın belası ise, o herife söyleyin, biz Türkler asırlarca Rusya'nın göbeğinde rakı içmiş bir milletiz. Gerekirse gene de içmesini biliriz."

Atatürk sadece komünizme değil aynı zamanda bizi özümüzden uzaklaştıracak her türlü kültür ve medeniyet kaymalarına, yabancıların Türk milletini bozguncu boyalarıyla kirletmelerine de şiddetle karşıydı.

29 Ekim 1930'da Ankara Türk Ocağı'nda cumhuriyetin ilânı yıldönümü balosunda Amerikalı gazeteci Missi Ring'e çağdaş atılımlar yanında Türk milletinin kendine, öz varlığına, milli kültürüne dönüş ve milli benliğini tanıyış konularında söylediği sözler çok dikkat çekicidir:

" Türkiye bir maymun değildir. Hiçbir milleti taklit etmeyecektir. Türkiye ne Amerikanlaşacak, ne Batılaşacaktır. O sâdece özleşecektir." Bu sözler onun 1921 yılındaki sözleriyle aynı yakınlıktadır: " Biz Türküz, tam manasıyla Türküz. İşte o kadar. Bize iyi Müslüman olmak kâfidir. Asya için ve Avrupa için bizim kanunumuz aynıdır. Dostlara sâhip bulunmak, istiklâlimizi muhafaza etmek, her şeyi Türk cephesinde mütaalâ etmek." (12)

Atatürk ve Gençlik

Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk gençliğine güveni tamdır. Kurduğu cumhuriyetin geliştirilerek devam ettirilmesi görevini ağırlıklı olarak Türk gençliğine bırakmıştır. O Türk milliyetçiliğinin temel gâyesini her şart altında sağlamayı ve sağlamlaştırmayı Türk gençliğine milli bir vasiyet olarak tevdi etmiştir. Bu vasiyetini, " Ey Türk Gençliği! Birinci vazifen Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur." sözleriyle perçinlemiştir.

Türk geçliğinin baştan aşağı Türk milliyetçiliği doğrultusunda yetiştirilerek "Ülkücü" bir kıvama kavuşturulmasını isteyen Atatürk; bu konuda şunları söylüyor:

"Gençliği mutlaka Ülkücü ve memleketle alakalı olarak yetiştirmek, herkesin ve hepimizin, her devlet adamının başta gelen vazifesidir" (13)

Türk gençlerinin yüksek kâbiliyetine inancının tam olduğunu ifâde eden Atatürk;

" Ülkümüzü açıkça ifâde etmeliyiz. Onu imânla duymalı ve onu hiç yılmadan takip etmeliyiz. Şahsi menfaatlerimizden, hasis emellerimizden sıyrılmaya ancak böyle canlı ve alevli ülkü sâyesinde başarılı olacağız." (14) diyerek yılmadan yıkılmadan Türk gençliğinin milli hedeflere yürümesini istiyordu.

Başka bir demecinde aynı konuda Türk çocuklarına şöyle sesleniyordu:

"Türk çocuklarının nasibi her muvaffakiyetli hamleden hep sevinç veren neticeler almaktır. Türk çocukları; yürüdünüz, yürüyorsunuz, yürüyünüz!

Yaptığınız hamleler sizi yüksek ülküye ulaştırmak üzeredir. Durmayın, yürüyün...saadet, refah, sevinç ve hepsinden sonra dünyaya karşı yüksek bir gurur seni bekliyor. Türk çocukları! Son sözümün son kelimesine dikkat!.. Gurur, azamet zâten sende vardır. Bunu gösterme! Onu kendi yüksek enerjinin hârimine sakla! Gerekirse büyük tevâzunu göster. Fakat gene gerektikçe göster ezici yumruğunu! İşte bu vasıflarınla ispat edebilirsin ne olduğunu!... Benim bugünkü ve yarınki Türk çocuklarımdan beklediğim haslet, bu suretle belirmelidir."(15)

Öte yandan Atatürk Türk gençliğine imtihanlarla dolu hayatın dikenli ve engebeli yollarında yürürken nelere dikkat etmeleri gerektiğini şu yol gösterici tavsiyelerinde işaret ediyor:

"Büyüklük odur ki, hiç kimseye iltifat etmeyeceksin, hiç kimseyi aldatmayacaksın, memleket için gerekli ülkü neyse onu görecek, o hedefe yürüyeceksin. Herkes senin aleyhinde bulunacaktır. Herkes seni yolundan çevirmeye çalışacaktır. Önüne sayılamayacak güçlükler yığılacaktır, kendini büyük değil küçük, zayıf, vâsıtasız, hiç telâkki ederek, kimseden yardım gelmeyeceğine inanarak bu güçlükleri aşacaksın. Ondan sonra sana büyüksün derlerse, bunu diyenlere de güleceksin" (16)

Atatürk ve İslâm

Mustafa Kemal Atatürk'ün mücâdelerle geçen ömrü, Türk milletinin büyük bir imparatorluktan neredeyse yok olma noktasına düşürüldüğü bir yıkılış-kurtuluş-kuruluş sürecinde geçmiştir. Bu dönem acı ve ızdırapların çokça yaşandığı, âdeta toplumsal bir amaliyatın gerçekleştirildiği tehlikeli bir geçiş dönemidir. İmparatorluktan milli devlete, ümmetten millete, padişahlıktan cumhuriyete geçişin yaşandığı, bâzen yaşın yanında kurunun da yakıldığı, sapla samanın birbirine karıştırıldığı, fakat bütün bir milletin gerçek evlâtlarının canla başla Türk milletini devletli ve vatanlı bir şekilde kıyamete kadar yaşatma azim ve kararlılığını gösterdiği bir geçiş dönemi...

Bu dönem Türk milliyetçiliğinin temel gâyesinin alabildiğine öne çıktığı, yenilendiği ve güçlen-dirildiği bir dönemdir.

Bilindiği gibi, Türk milliyetçiliğinin temel gâyesi; Türk milletinin devletiyle vatanıyla kıyamete kadar yaşamasını (ebedi bekâyı) temin etmek, orta gâyesi; Türk birliğinin etrafında İslâm birliğini sağlamak, üst (evrensel) gayesi, Nizâm-ı Alem'i gerçekleştirerek bütün insanlığın kardeşliğini ve evrensel barışı gerçekleştirmektir. Türk milliyetçiliğinin bu gâyelerinin hem maddede hem de mânada en olgun seviyede sırasıyla gerçekleştirildiği en dikkat çekici dönem; Osmanlı Türk İmparatorluğu dönemidir.

Selçuklu Türkleri'nden devlet nöbetini devralan Osmanlı Türkleri kuruluş ve gelişme dönemlerinde Türk milliyetçiliğinin temel gayesini gerçekleştirdiler. Anadolu'da Türk birliği sağlandıktan sonra, Türk milliyetçiliğinin ikinci gâyesini gerçekleştirmeye, yâni Türk birliğinin etrafında İslâm birliğini kurmaya başladılar. Yavuz'un Mısır seferiyle tamamlanan bu süreçle Hilâfet sancağı Türk'ün eline geçti. İmparatorluğun olgunluk dönemlerinde ise, başka dinlerden, başka ırk ve mezheplerden insanlar Nizâm-ı Alem çerçevesinde evrensel Türk barışı bayrağı altında toplanmaya çalışıldı. Bu gâye o günkü dünya şartlarında en geniş çapta gerçekleştirildi.

Şüphesiz ki, bu gâyelerin aşama aşama gerçekleştirilmesi çekirdek önder milletin gücüne ve o günkü dünya şartlarına bağlı olmuştur. Osmanlı Türk İmparatorluğu özgücünü yenileyip geliştiremediği ve çevresinde yükselen güçleri dengeleyemediği için belli bir zaman dilimi içinde, önce üst gâyesinden, sonra da orta gâyesinden vazgeçti. Yıkılış-kurtuluş-kuruluş döneminde bütün gücünü ve dikkatini temel gâye üzerinde yoğunlaştırdı. Bu doğal bir yöneliştir. Cumhuriyetle birlikte Hâlifelik'in ortadan kaldırılmasının altında yatan en önemli sebep, orta gâyenin yerini temel gâyeye bırakmasıdır.

Atatürk'ün dini anlamda İslâm hakkında siyasi anlamda ümmet ve hilâfet hakkında ortaya koyduğu fikir ve fiilleri, o geçiş dönemi göz önünde tutularak değerlendirilmelidir.

Atatürk ve arkadaşları Türk milliyetçiliğinin orta gâyesinin yaşatılma imkânının kalmadığını Arabistan çöllerinde, Kuzey Afrika ülkelerinde sıcak savaş ortamlarında bilfiil yaşayarak görmüş ve öğrenmişlerdi. Anadolu'nun yiğit Mehmetleri'nin Ara-bistan çöllerinde kandırılmış Arab bedevileri tarafından nasıl arkadan vurularak telef edildiğini, aynı ümmetten olmalarına rağmen müslüman milletlerin nasıl kendi milliyetçiliklerinin temel gâyesine sarıldığını yakından ve yakıcı bir şekilde öğrenen bu kurucu kadrolar, haklı olarak bütün gayretlerini kendi milliyetçiliklerinin temel gâyesinde yoğunlaştırmışlardır.

Büyük oranda İslâm esaslarına göre yapılmış 600 yıllık bir imparatorluğun enkazları arasından doğan genç Türkiye Cumhuriyeti'nin kök salıp yaşatılabilmesi kolay bir olay değildi. Dünyanın her ülkesinde yeni kurulan rejimler belli bir süre eski rejimi kınayarak, kendi meşruiyetlerini ispatlamaya çalışırlar. Bu durum yeni rejim kökleşinceye kadar devam edebilir. Bu yönüyle bakıldığında cumhuriyeti kuran kadroların Osmanlı'yı ve sistemini kınamaları, eski rejimin bazı kurumlarını yıkmaları ve yerine yenilerini yerleştirmeye çalışmaları yadırganacak bir

şey değildir. Asıl yadırganması gereken tutum; bugün bazı cumhuriyet yandaşlarının 75 yıl önceki kafayla bugünkü olayları değerlendirmeleri, bazı cumhuriyet karşıtlarının da bugünkü şartlara göre oluşan değer yargılarıyla 75 yıl öncesini eleştirmeye kalkışmalarıdır. Bu durum bizde yaygın olan bir zihniyet bozukluğudur. Bu zihniyet bozukluğuna tutulanlar her olayı meydana geldiği zaman ve mekânlarındaki şartlara göre değerlendirme basiretini gösteremezler. Dolayısıyla tahlil ve tespitleri çoğunlukla yanlış olur.

Cumhuriyeti kuran kadrolar yıkılmış bir imparatorluğun iflas etmiş bir sistemini tasfiye etmişlerdir. Bu kadrolar imparatorluğu yıkıma götüren padişahlık sistemini tekrar tesis edemezlerdi. Onlar elbette ki, Kurtuluş Savaşı'nı büyük fedakârlıklarla kazanan Türk milletinin iradesine dayalı bir rejim kuracaklardı. Elbette ki asırlardır ayaklar altında çiğnenen Türklük bayrağını lâıyk olduğu yere yükselteceklerdi. Elbette ki, pratikte hiçbir uygulananırlığı kalmamış olan ümmetçilikten milliyetçiğe geçeceklerdi. Diğer taraftan bütün bunlar o dönemdeki dünya gerçeklerinin de bir gereği hâline gelmişti.

Elbette bütün bunların yanında bu hızlı yıkılış-kurtuluş-kuruluş döneminde bilerek veya bilme yerek yapılan yanlışlar da vardı. Kanaatimize göre, bunlardan en önemlisi şudur:

Araplaşmayı önlemenin yolunun İslâmlaşmayı önlemekten geçtiğini sanma yanlışı: Bu durum asırlar öncesinde başlayan İslâmlaşmak için Araplaşmak gerekir yanlısının aynadaki ters görüntüsüdür.

Bilindiği gibi, Yavuz'un Mısır seferinden sonra, Hâlifelik ile birlikte 2000 civarında Arap din âlimi de İstanbul'a getirilmişti. Bu âlimlerin etkisiyle gerek dilde gerekse dine Araplaşma süreci ciddi boyutlara yükselmiştir. Daha önce Osmanlı medreselerinde Maturidi itikat ekolüne göre eğitim yapılıyordu. Türk âlimi Maturidi'nin kurduğu ekolde, etrafımızı saran maddi âlem ve onun içinde oluşan hayat, Allah'ı anlatan değerli âyetler olarak kabul ediliyor ve bu âlemin anlaşılması yönündeki bilimsel çalışmalar alabildiğine destekleniyordu. Böylece bilim ve teknikte o çağın en ileri seviyesi yakalanmıştı. Fakat İstanbul'a getirilen Arap âlimleri Eş'âri ekolüne mensubu idiler. Eş'âri ekolüne göre etrafımızı saran maddi âlem geçici ve değersiz bir gölge âlemi olarak kabul ediliyordu. Dolayısıyla bu âleme ait varlıklarla ilgilenmek, onlar üzerinde düşünüp araştırmalar yapmak boş bir uğraştı. Onun yerine esas âlem olan ahiret âlemiyle uğraşılmalı ve oraya ait ilimler öğretilmeli idi. Bu anlayışın etkisiyle medreselerdeki tabii bilimler dersleri kaldırıldı, rasathaneler yıktırıldı, bilimsel deney çalışmaları yasaklandı. Böylece etrafı kopkoyu bir cehâlet karanlığı kapladı. Bu durum; Türk'ün yurdunda Arap Müslümanlığı'nın Türk Müslümanlığı'nı gölgelemesi ve devredışı bırakması anlamına geliyordu.

İmparatorluğun yıkılmasının temel sebeplerinden biri olan söz konusu durumu ortadan kaldırmak isteyen cumhuriyetin kurucuları, Arap Müslüman-lığı'nın etkisini kırmak adına doğrudan İslâm'ın etkisini kırmaya kalkıştılar. Halbuki yapılması gereken esas iş, Arap Müslümanlığı'nın yerine Türk Müslümanlığı'nı ikâme etmek olmalıydı. Bir sosyal bilimci olan Ziya Gökalp bu durumu görmüş ve yeni cumhuriyetin takip etmesi gereken yolu "Türkleşmek-İslâmlaşmak-Uygarlaşmak" olarak ilân etmişti. Bu ilkelerden Türkleşmek Atatürk döneminde övgüye layık derecede başarılırken, yukarıda ifâde edilen yanlış teşhisten dolayı İslâmlaşmak (Türk Müslümanlığı'nı tekrar canlandırmak) ilkesi en azından gözardı edilmiştir. Uygarlaşmak ilkesi özellikle Atatürk'ten sonra bir maymun taklitçiliği ile Batı(l)ılaşmak derekesine indirilmiştir. Türk Müslümanlığının canlandırılmaması mâneviyatsız bir Türkleşme ve uygarlaşma sürecinin yaşanmasına sebep olmuştur. Özellikle Atatürk'ün vefâtından sonra Türkleşmek süreci de devre dışı bırakılarak, Türk milleti her açıdan Batı'nın taklitçisi ve uydusu haline getirilmeye çalışılmıştır. Bu yanlış tutumun açtığı yaralarımız hâlâ kanamaktadır.

Cumhuriyetin ilk yıllarında yapılan bu yanlışlar, doğal olarak ciddi bir muhalefet direnciyle karşılaşmış, geçiş döneminin tozu dumanı içinde çoğu zaman sapla saman birbirine karıştırılmıştır. Bu hengâmede birçok mâsum din âlimi zulme uğramış, hatta bazıları darağaçlarında sallandırılmıştır. Her dönemde rastlanan "hâkim güce yaltaklanma hastalığı" cumhuriyetin ilk yıllarında birçok olumsuzluğa sebep olmuştur. Bu hastalığa tutulan ve kraldan fazla kırılcı geçinen birçok tahrikçi ve dalkavuk kurunun yanında çok sayıda yaşın yanmasına sebep olmuştur. Bunlardan bâzıları "Kâbe Arab'ın olsun Çankaya bize yeter" diyerek hâkim otoriteyi âdeta ilahlaştırmaya kalkışmıştır. Bu olumsuz düşünce ve tavırlar İslâm düşmanlığına dönüştürülerek dine ve dindarlara karşı âdeta savaş açılmıştır. Böylece yönetici seçkinlerle büyük halk kitlesi arasında bir soğukluk oluşmaya başlamıştır. Bu dönemde taraflar birbirlerini aşırı derecede çirkin sıfatlarla kötölemişlerdir. Ne acıdır ki, o dönemin insanların çocukları hâlâ birbirlerini 75 yıl önceki dedelerinin gözüyle görüp aklıyla değerlendirmiyorlar. Artık bu küflü kan dâvâsı sona erdirilmelidir.

BİR ÖNCÜ BOZKURT: ATATÜRK

Contributed by ulku2

Thursday, 11 November 2010 16:00 -

İslâm'a hala 75 yıl öncesinin at gözüyle bakanlar da, Atatürk'ü inatla İslâm düşmanı olarak göstermeye çalışanlar da akıllarını çalıştırmamakta ısrar eden fanatiklerdir. Birincilerin yanlışı üzerinde durmaya değmez. Fakat ikinciler, yâni Atatürk'ü hâşâ Deccâl ilan edenler Atatürk'ün İslâm ve Hz. Muhammed hakkındaki düşüncelerini bilmemezlikten gelmeye devam ediyorlar.

Halbuki Atatürk birçok yazısında ve konuşmasında Resullulah ve İslâm dini hakkında övgü dolu sözler etmiş ve bu alandaki mücâdelesinin dini bilerek istismar eden din tâcirlerini tesirsiz kılmaya yönelik olduğu ifâde etmiştir. Atatürk'ün bu konulara ilişkin sözlerinden bâzılarını şöyle sıralayabiliriz:

"Hz. Muhammed Allah'ın birinci ve en büyük kuludur. O'nun izinde bugün milyonlarca insan yürüyor. Benim, senin adın silinir, fakat sonsuza kadar o, ölümsüzdür." (17)

Hz. Muhammed'i cezbeyle tutulmuş bir derviş şeklinde belirten bir eser hakkında ise şunları söylemiştir:

"Hz.Muhammed'i bana, cezbeyle tutulmuş bir derviş gibi tanıttirmek gayretine kapılan bu gibi câhil adamlar, onun yüksek şahsiyetini ve başarılarını asla kavrayamamışlardır. Anlamaktan da çok uzak görünüyorlar. Cezbeyle tutulmuş bir derviş, Uhut Savaşı'nda en büyük bir komutanın yapabileceği bir planı nasıl düşünür ve tatbik edebilir?

Tarih hakikatleri tahrif eden bir sanat değil, belirten bir ilim olmalıdır. Bu küçük harpte bile askeri dehası kadar siyasi görüşüyle de yükselen bir insanı, cezbeli bir derviş gibi tasvire yeltenen cahil serseriler, bizim tarih çalışmamıza katılamazlar. Muhammed bu harp sonunda çevresindekilerin direnmesini yenerek ve kendisinin yaralı olmasına bakmayarak, gâlip düşmanı takibe kalkışmamış olsaydı, bugün yeryüzünde Müslümanlık diye bir varlık görülemezdi." (18)

"Düşmanlarımız bizi dinin tesiri altında kalmış olmakla itham ediyor, duraklama ve çökmemizi buna bağlıyor. Bu hatadır. Bizim dinimiz hiçbir vakit kadınların erkeklerden geri kalmasını talep etmemiştir. Allah'ın emrettiği şey, erkek ve kadının beraber olarak ilim ve bilgiyi kazanmasıdır..." (19)

"İslâm dinini, asırlardan beri alışlageldiği veçhile bir siyaset vâsıtası mevkiinden uzaklaştırmak ve yüceltmek gerekli olduğu gerçeğini görüyoruz..." (20)

"Her şeyden evvel şunu en basit bir dini hakikat olarak bilelim ki, bizim dinimizde bir özel sınıf yoktur. Ruhbâniyeti reddeden bu din inhisarı kabul etmez...Bir fikri daha düzeltmek isterim. Milletimizin içinde gerçek din âlimleri, âlimlerimiz içinde milletimizin gerçekten iftihar edebileceği din bilginlerimiz vardır." (21)

"Din vardır ve lâzımdır. Temeli çok sağlam bir dinimiz var. Malzemesi iyi; fakat binâ, uzun asırlardır ihmale uğramış. Harçlar döküldükçe yeni harç yapıp binayı takviye etmek lazımı hissedilmemiş. Aksine olarak birçok yabancı unsur tefsirler, hurâfeler binayı daha fazla hırpalamış.." (22)

"Biz ferdi kahramanlık sahneleriyle meşgul olmuyoruz. Yalnız size Bombasırtı vak'asını anlatmadan geçemeyeceğim. Karşı siperler arasında mesâfeniz sekiz metre, yâni ölüm muhakkak, mihakkak...Birinci siperdekiler, hiçbir kurtulmamacasına tümüyle düşüyor, ikincidekiler onların yerine gidiyor. Fakat ne kadar imrenilecek bir itidal ve tevekkülle biliyor musunuz! Öleni görüyor, üç dakikaya kadar sonra öleceğini biliyor, hiç ufak bir bezginlik bile göstermiyor; sarsılmak yok! Okumak bilenler ellerinde Kur'an-ı Kerim, cennete girmeye hazırlanıyorlar. Bilmeyenler kelime-i şehâdet çekerek yürüyorlar. Bu, Türk askerindeki ruh kuvvetini gösteren, hayrete ve tebriğe değer bir misâldir. Emin olmalısınız ki, Çanakkale Muhârebesi'ni kazandıran, bunu yüksek ruhtur." (23)

Ve nihâyet Mustafa Kemal Atatürk ölümünden 15 gün önce milletine ve bütün Müslümanlar'a bir vasiyet olarak şu tavsiyesini yapıyordu:

"Bütün dünya Müslümanları, Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.)'in gösterdiği yolu takip etmeli ve verdiği tâlimatları tam olarak tatbik etmelidir. Bütün Müslümanlar Hz. Muhammed'i (s.a.v.) örnek alarak onun gibi hareket etmeli ve islâmiyetin bütün hükümlerini bilâkayd ü şart yerine getirmelidir. Zirâ insanlık ancak bu şekilde

kurtulup kalkınabilir." (24)

Sonuç

Cumhuriyetin kuruluşunun 76. yılını kutladığımız bu günlerde ne yazık ki birçok kelli felli muhterem (!) zevatımız "bilimsel zihniyet olarak bir yaşında, skolastik zihniyet olarak bin yaşında" olmanın dayanılmaz yüzeyselliği ile bizlere önder olmak, yol göstermek gayretkeşliği içinde çırpınıp durmaktadırlar. Atatürk'ü anlamadan Atatürkçülük yarışına çıkanlar ile kaliteli Müslüman olmanın ölçüsünü Atatürk'e yaman bir düşman olmak şartına bağlayanların çıkardığı kuru gürültüyü ve mikrop taşıyan tozu dumanı artık duymak, yutmak, görmek istemiyoruz. Çünkü böyle bir ortam hem sağlığımızı bozuyor, hem de cumhuriyet ve demokrasimizi yıpratıp yozlaştırıyor.

Sevaplarıyla günahlarıyla her insan gibi bir fâni olan Mustafa Kemal Atatürk, bazılarının göstermeye çalıştığı gibi, ne Türkiye'yi yoktan var eden hâşâ bir ilâh, ne de İslâm'ı yok etmeye çalışan haşa bir Deccâl'dir. O Türklük bayrağını ayaklar altından alarak, tozdan dumandan arındırıp devletleştiren, böylece bütün gayretini Türk milliyetçiliğinin temel gâyesine odaklayıp yoğunlaştıran, cesur bir asker, zeki bir devlet adamıdır. Türk milliyetçiliğinin tarih içinden süzülüp gelen Başbuğ liderlerinden biri olan Atatürk, milli bir önderdir. O dini bir mürşit değildir. Din konusunda aydınlanmak isteyenlerin mürşidi; Allah (c.c)'ın Kutsal Kur'an'ı ve Resullulâh'ın sağlam sünnetidir.

Türk gençliği Türk milliyetçiliğinin temel gâyesini gerçekleştirme noktasında sonuna kadar Atatürk ile birliktedir; Türk milliyetçiliğinin orta ve üst gâyesini gerçekleştirme yolunda ise onun yukarıda ifâde edilen son vasiyetinin takipçisi olacaktır.

Dipnotlar:

1- 1923, Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, 2,s.142-143

2- 1919, Nutuk 1, s. 13

3- 19 Şubat 1931, Cumhuriyet Gazetesi, İş Bankası Yay.,s.19

4- Kazım Özalp, Özalp Atatürk'ü Anlatıyor,

Milliyet Gaz., 22.11.1969

5- İlk Öğretim Mecmuası, Cilt:4,s.61, 1940; Atatürk'ün S.D.s.114

6- 1920, Atatürk'ün S.D., s. 97-98

7- 1930, Afet İnan, M.B. ve M.K.Atatürk'ün El Yazıları s.420-422

8- 1921, Atatürk'ün S.D.3, s.20

9- 1922, Atatürk'ün S.D.3, s.51-52

10- 1935, Ayın Tarihi, No.19

11- 1929, Ayın Tarihi, Cilt:20, sayı: 65, s.47-91, 7 Ağustos 1929 Eskişehir Sakarya Gazetesi

BİR ÖNCÜ BOZKURT: ATATÜRK

Contributed by ulku2

Thursday, 11 November 2010 16:00 -

12- Atatürk'ün S.D. 3, s.90

13- Kılıç Ali, Atatürk'ün Hususiyetleri, s.62

14- 1923, Atatürk'ün S.D. 2, s.142

15- 1936, Cevat Abbas Gürer, Cumhuriyet Gaz., 10.11.1941

16- 1908, Atatürk ile Konuşmalar, Mustafa Baydar, s.101

17- 1926, Ali Rıza Ünal, Atatürk Hakkındaki Anılarım, Türkiye Harp Malûlû Gaziler Derneği Dergisi, sayı:158, s.23, 1969

18- 1930, Şemsettin Günaltay, Ülkü Dergisi, cilt:9, sayı: 100, s.3, 1945

19- 1923, Atatürk'ün S.D. 2, s.86

20- 1924, Atatürk'ün S.D. 1, s.318

21- 1923, Atatürk'ün S.D. 2, s.144

22- Asaf İlbaş Anlatıyor, Yakınlarından Hatıralar, s.102-103

23- 1918, Ruşen Eşref Ünaydın, Anafartalar Kumandanı Mustafa Kemal İle Mülakat, s.47-48, 1930

24- İstanbul Beyazıt Kütüphanesi, Karteks No: 32340, Ankara Ün.D.T.C.F. Kütüphanesi, Kayıt No: Esasta 379, Ahmet Gürtaş G.E. s.571 ve Sadi Bozok s.3

Kazım Ütük